

La nina del riu.

L. - Patria, Fides, Amor.
- C. dels J. F.

I.

A la vora del riu veer
 una bella nina s' para:
 di' corona de llirs blancs;
 faldelli' in di' qu' es de grana.
 Foguetona y somnrient'
 a' lo riu prest s' enmiralla
 y un semblant bell, pur y dolç,
 apareix dins de las ayguas.

-; Oh!; Y ab quin goig
 s' hi enmiralla la nineta!

-; Es bonica...
 com lo sol!

Bogant Mest y rin avall
 peixador ne ve ab sa barca;
 peixador no n' es de peix:
 cerca amor o be esperanças
 En la nina s' ls ulls fixant

ja llurs dits piolsan un arpa
y del bell fons de son cor
canta al punt dolçes corrandas.

- ¡Uh!; Y ab quin goig
se l' escolta la nineta!

- ¡Qué bé canta
l' trovador!

-
Salta en terra en acabat
y una almoyna l' in demana,
mes la nina diu no té
al demunt, sòus d' or ni plata.

De genolls cau lo donzell
à llurs peus y aixís l' in parla:

- La corona de blancs llirs
val molt mes que d' esmeraldas.

- ¡Uh!; Qué amorós
que l' in parla à la nineta!

- ¡Com l' escolta
al peixador!

- No vull jo almoyna d' argent
qu' n' a mi l' argent no m' manca,

pus que s'è lo fill del Duch
del castell de las Aubagas.

Com mon pare està malalt
èi lluytar vaig per la patria
y 'ls alàrbs seràn vençuts

si 'l prèch tinch d'un cor qui'm ^{caymia.} ~~aloca.~~

-; Oh! ; T'ab quin dol
que t'esiolta la nineta!

-; Prèst t'in dona
fins lo cor!

Los aucells del bosc, jolius,
amors purs y tendres cantan,
pus la nina y lo galan
sentne dos, tota sola un ayma.

Per l'espay ressona un bes
que fins dalt lo cel no 's para
y un; Adeu! ... dir lo donzell
que fà causer duas llàgrimas.

-; Oh! ; T'ab quin dol
se quedaba la nineta! ...

- Lo donzell,
;èi lluyta fòu!

II.

Passan mesos, passa un any
 y la guerra no s'acaba:
 quant n'arriba un pelegrí
 al ducat de las Antibagas.
 Los vassalls del noble Duch
 envoltantlo lo atabalan
 y al castell de llur senyor
 per'oir noves l'acompanyan.

-; Oh!; Y ab quin goig
 que hi anaba la nineta!

; Com glacia
 lo seu cor!

Diuli al Duch lo pelegrí
 que ha vençut de la campanya
 y que Déu ha dat los llors
 als campions de la Creu Santa.
 Mes que 'l fill del noble Duch
 queda' l'as en la batalla
 y es captiu del rey alàrb
 que lo té ab grillons en carnas.

-; Oh!; Y ab quin plor

que n' esclata la nineta!

- Queda 'l noble
fet un fill.

-
Diu, que 'l rey dels serrallins
es molt fèr y diu grant barba,
mes que guarda lo donzell
com la joya mes preuada.

Que si volen son rescat
sols serà ab mil sous de plata
y una nina li han de dur
per esclava, la mes maca.

-; Oh! ; Y ab quin goig
ja 'n respira la nineta!

- Lo bon noble,
; feya uns plors!

- To be 'n finch los sous que vol
dir lo Duch, ab veu que esglaya:
mes de nina no 'n finch cap...
; y mulyrà motr fill de l'ayma!

- Noble Duch, no ploren mes
que de nina no hus ne 'n manca:

per llivar al vostre fill
del rey moro sere' esclava.

- ¡Oh!; Tab quin goig,
¡això deya la nineta!

- Les bon noble,
diu:-; Quin cor!

III

Al devant de lo castell
ja s'hi ajuntan los homs' d'armas:
de las vilas de l'entorn
los vassalls arreu ne baixan.
Cascun d'ells voldria anar
a arrencar del rey las barbas,
mes la nina 'ls diu no ho vol,
pus Dèu vetlla per sa causa.

- ¡Oh!; Quin grant cor,
dihuen tots, Aè la nineta!

-;Tots ne ploran
com uns noys!

Vint pollins ben carregats

2

alt caixons de sous s'afansan
y al remor dels picarols
per marxá'ls patjes s'afanyan.
Un cavall blanc com la neu
ensellat fa temps s'aguarda.
S'es un jorn de dol y goig
p'el ducat de las Aubagas.

- ¡Oh!; ¿ab quin dol
venir veuren la nineta!

- Pero ella,
riu y tot.

De llurs pares ve al costat
que ab besadas la amanyagan,
p'us esient vassalls del Duch
llur sang donan per llur causa.
Priest s'en puja al cavall blanc
p'el malalt Duch ajudada
y al; Aden! que don'a tot
marxa emprent la caravana.

- ¡Oh!; Quins conculots
que causaba la nineta!

6
- Los vells pares
; Ay! ; Quins plors!

-
E cavalcaban prop lo riu
y lo sol ja s'allunyaba,
cuant n'oviran a un querrer
que a ells ve ab celada baixa.

- ¡Hònt aneu, la bona gent?
M'hi diu aixís qu'es para.

- P'el rescat del fill del Duch.

- ¡Mes lo Adaró vol una esclava!...

- ¡Oh! ; Si la vol...

M'in respou prest la nineta.

- Vindrà esclava:

Seré jo.

- ¡Aturieu!, diu lo querrer
tot alcantse la celada:
que jo só lo fill del Duch
qu'he romput ja mas migansas.
Xina meva, veig ton cor
y l'amor que per mi guardas.

2.
La corona de lliris blancs
serà prompte d'esmeragdas.

-; Oh!; I ab quin goig
que abraçaba a la nineta!

-; Quina ditxa
la dels dos!

IV.

De la esglesia del castell
ja'n repican las campanas.
y a los peus de llur altar
s'hi celebren esposallas.

Los joglars de per l'entorn
ab veu dolça aixis ne cantan.

- "Per la Patria, Fé y Amor
lo donzellt torna a sa casa"

-; Oh!; I ab quin goig
s'enmarida ab la nineta!...

- Déu los donga
bona sort.

Barcelona 25. Agost de 1872